

je bil pridelk perve košnje v vsem skupej 2320 centov. Če primerjamo temu letošnjemu pridelku poprejšne pridelke na leto z 375 centi, vidimo, da se je letos za 1940 centov več nakosilo od drugih let. Sušivna in močivna naprava na ti senožeti je res 800 fl. veljala, — al če se cent letos več pridelanega sena le po 30 krajc. rajta, so že v prvem letu stroški obilno poplačani. In kakošno je to seno memo poprejšnega! Veliko žlahnejši in celo za goveda dobro, kar poprej nikdar ni bilo. — Naj bi se po tacih očitnih skušnjah naši kmetovavci iz že predolzega spanja prebudili in spoznali: koliko premoženja se imajo, ktereга celo ne poznajo, ker mislijo: trava naj rase, kakor je!

Kakšna je sorodnost Slavenov z Indianci.

Razložil Davorin Terstenjak.

Iz rokopisa: »Kdo so bili Noričani in Panonci, Kelti ali Slovenci?»

Perva domovina vsih narodov je Azia ¹⁾. Ona je občinska domačija njih omike ali njihovega izobraženja. Bogato in rodovitno zemljo, v kateri je človeče pleme se lahko pod mogočnim uplivom nature pomnoževalo in razširjevalo, himalajsko, altajsko in uralško pogorje deli v Azio zapadno, v kateri stanuje pleme bele barve, in ktera stran se sopet razdeluje v južnozapadno in severnozapadno, — in v Azio iztočno, v kateri pleme žolte barve stanuje, in ktera stran se sopet razdeluje v južnoiztočno, iztočno in severnoiztočno.

Za naša preiskovanja je samo pleme bele barve važno, katero se veli indoperziška ali indoeuropejska rodovina ²⁾. Otroci in členi te rodbine so se odsod razširjevali v Evropo. Od indijskega do atlanskega morja, od otoka Ceilona do otoka Islandškega je samo jedna rodoslovna tribus, ktere zibelka je stala v prijazni dolini kašemirski; al že v tamni starodavnosti je na eni strani evropske pušave, na drugi en del Azije obljudila, kjer se še danes v dveh rodovinah najde, v indijski med Gangesom in Indom, in v perziški med Indom in Tigrom. Po vsestranem presojuenju učenih jezikoslovcev ste te dvé rodovini, kakor sestava njunega jezika priča, nekda en sam jezik govorile, in brez dvombe je bil ti občinski jezik jezik sanskritski, ker je on občinski izvirnik vsih jezikov Indije ³⁾.

Ali časa, kadar ste obe plemeni se zedinjene bile po jeziku in veri, ne more nikdo povedati, zakaj to je bilo v tamni starodavnosti, kamor noben historisk izvirnik ne seže.

Pisameni spominki sanskrita v zdanji podobi sežejo petnajst stoletij pred našim časoslovjem nazaj ⁴⁾. Te indoperziške rodovine nasledniki so evropski narodi Celtov, Germanov, Trakogerkov in Vindolitvanov, in zato ti narodi najdejo večidel korenike svojega jezika v sanskritu.

Nar čistejše in nar večjih najde vindolitvanski (slavenski), ker je gotovo nar pozneje Indio zapustil. Jezik sanskritski pa so clo o času njegovega nar večega razširjenja samo govorili višji privilegirani stanovci; prosti narod in žene so govorile prakrit, to

je, naravni prosti jezik, kateri sicer s sanskritom enake korenike ima, pa v neomikani, v različni obliki.

Že zgodaj so se indijske rodovine ločile, ker ob času Zoroastra poseben svet jezik v zapadni Azii najdemo, kateri se veli Zend, ktereга dragi ostanjki so hranjeni v Zend-Avesti, in kateri pričajo, da je ti jezik na enakem stebelu s sanskritom zrastel ⁵⁾.

Naj bolj stara betva, ktera se je od indijske rodovine ločila, in se po tem takem od aziatskega izvira nar bolj oddaljila, je celtiška, ktera se je v Evropi v dvé betvi razdelila: v cimriško in galsiško.

Ostanjki krepkega tega jezika se najdejo v Ossianovih pesmah. Celtiški narod, ktereга sedež je enkrat bil od Pirenej do Rajna, od Alp do Atlanskega morja, je gotovo prvi čez Kaukas prišel v Evropo, ker, kakor smo rekli, on sanskritskih korenik naj manj ima.

Za njim se je brez dvombe vzdignila iz Indije betva germanska, ktera se je v pokrajinah perziških pred vratami Irana v starem Mirhodu, kateri se je v starih časih tudi Džermania zval ⁶⁾, za neki čas ustanovila, kar dosti korenik germanskega jezika in sličnih besed s Zend-Avestskim pričuje, potem pa čez Kaukas skoz veliko Dunajsko dolino v serce Germanie priderla in pod različnimi imeni Teutonov, Suevov, Frankov in Alemanov se razprostirala.

Druga veja tega silnega naroda je pod imenom Saksov, Friesov in Longobardov kraj bregov Labe se naselila, in odtod vejico Anglov v veliko Britanijo poslala.

Tretja veja se je razprostirala kraj Odre in je obljudila pod imenom Skandinavov in Gotov vsa pobojja baltiskega morja ⁷⁾.

Poldnevna Europa med Alpami in Hemom, srednjim in črnim morjem stori s primorjem male Azie tri nar lepše polotoke zemlje. V te pokrajine se je malo pozneje drugi del indijske familie preselil, to rodovino imenujejo nekteri učeni pelasgijsko; nekteri trakopelasgijsko, drugi trakogersko, in sopet nekteri romansko. Ena betva te familie, ktera je čez Taura (Taurus) v malo Azio prišla, je obljudila te pokrajine; — al verjetno je, da je tam že našla stanovnike in sicer vindiškega plemena, kakor Henete ⁸⁾, Lidie itd., ktere je pozneje gerski živelj pogreciziral.

(Dalje sledi).

Novičar iz slavenskih krajev.

Iz Siska 13. julia. B. Tudi naša žitna kupčija že čuti turško-rusovsko razpertje, h kateremu je prišla še ta nadloga, da je Donava na Turškem, kjer se pod imenom Sulinskega stočja (Sulina Mündung) v černo morje izteka, zlo s peskom zasuta, da barke in ladje ne morejo skoz. Vse te naključbe overajo, da žito nemore iz Odeše v Terst in druge luke. Zraven tega pa so še nekteri hrup zagnali, da, čeravno ne za dolgo časa, se bo černo morje zaperlo. Terzaški žitokupci so tedaj pri nas in v Karlovcu hitro pšenice nakupili, kjerkoli je je bilo kaj dobiti, in so jo dosihmal že nakupili okoli 15.000 vaganov po 3 fl. 40 do 3 fl. 50 kr.; naročili so jo pa še več, kakor je naše zaloge premorejo. Zna se primeriti, da poleg vsega tega in če bi se rusovskoturške razpertije z lepo ne poravnale, da pride pšenica kmalo na 4, tudi na 5 fl. — Drugo žito je še postari

¹⁾ Po jezikoslovnih preiskovanjih Eichhoffovih, rodoslovnih in zemljopisnih Ritterovih, Klapprothovih, po historičkih in starinoslovnih Lassenovih, Bohlenovih in Görresovih, tudi po učenem delu Robertsona: »Historical disquisition concerning the knowledge which the ancients had of India.«

²⁾ Glej: Diodor II. 38., Eichhoff »Europa und Indien«, stran 10.

³⁾ Eichhoff »Europa und Indien«, stran 20.

⁴⁾ Eichhoff: »Europa und Indien«, stran 21.

⁵⁾ Eichhoff: v omenjeni knjigi, stran 22.

⁶⁾ Glej: Muhar Gesch. d. Stei. II. 20.

⁷⁾ Po Eichhoffu: »Europa und Indien«, stran 15.

⁸⁾ Po gerskih in rimskih spisateljih so jadranski Veneti bili pod vodstvom Antenorovim v Venetske pokrajine prišli iz Paflagonie, glej: Strabo Geog. V.

cení, — kuruza po 2 fl. 42 do 44 krajc., soršica (napolice) po 2 fl. 50 do 54 krajc.

V Banatu je že žetev, in sliši se za gotovo, da bo pridelk obilen in lep. Po tem takem bi bila cena žita gotovo padla in povsod bi bil kruh bolji kup, ako bi se gori omenjene okoljine primerile ne bile. — Tudi pri nas je toliko praznih govoric o rusovsko-turški pravdi, da dostikrat ne moremo ločiti resnice od laži; tako se sliši med drugimi gotovo še negodna govorica, da bo naša vlada postavila armado na avstrijsko mejo, ker kaj takega bi se utegnulo le zgoditi, ako bi se med Rusom in Turkom vojska začela; upati pa je še zmiraj, da je ne bo, ker tudi zlo zmešan klobčič se še da lepo izmotati.

V Viladekani v Istrii 10. julia. Žalostno vam moram naznaniti, da se pri nas s terto ravno taka godi, kakor se od več krajev sliši. Že lansko leto je grozdje semtertje, posebno na bolj gnojnih krajih, bolehalo, in po nekterih nogradih popolnoma sognjilo; letos pa se je bolezen tako razlezla, da se še manj zdravih, kakor lansko leto bolnih tert najde. Vina tedaj tukaj ne bomo celó nič pridelali. Tudi je v več krajih toča tako podrobila, da bi tudi brez bolezní vina ne bilo. Verh tega imamo zdaj že tako suho, da bo, ako nam ljubi Bog kmalo potrebne dežja ne pošlje, vse sočivje vsahnilo. Turšice, fižola, kterege še zavoljo vednega deževja zadosti vsaditi nismo mogli, bo konec. Vročina tako pritiska, da se tudi človeške bolezní bojimo. Oljka lepo kaže, pa če bo dolgo suša, bo tudi ta sad zgubila. L. Kančnik.

Iz Brešca na Štaj. 13. julia. —a— Ponoči od 10. do 11. tega mesca se je pri Brežkem brodu grozno hudodelstvo zgodilo. Anton Žekel, po pridevku Pevce, iz Bočne pri Gornjem gradu doma, plavničar (flo-sar), kateri je že veliko let v Brežcah z lesom kupčeval — prijazen in pošten mož, kterege so vsi ljudje radi imeli — je bil zvečer vesel pri neki igrači (Ringelspiel), kjer se na lesenih konjih jezdari in v lesenih koleselnih sedí, in je za nekatere otroke plačeval. Drugi popoldan so ga otroci v Verbini, kjer se od Breže na Čatež gré, v neki jami najdlji, v vodi je ležal, samo ena noga se je vùn vidila. Blizo te jame je bilo kervavo, in od čepine njegove so našli nekaj kosov. Ko so ga iz vode potegnili, se je vidilo, da mu je glava s sekíro presekana bila. Kdo ga je ubil, obropal in v vodo vergel, se še ne vé. Da je obropan bil, se je vidilo, ker so vsi žepi v hlačah obrnjeni bili in mošne ni več imel, ki jo je popred pri sebi nosil. Kadar se bo grozoviti hudodelnik zvedel, ga vam bom naznanil.

Od Sotle na Štajarskem 13. julia. —a— Seno je pokošeno; zdaj so se ljudje žetve lotili. Ozimina semtertje ne obeta veliko pridelka; z ječmenom je slaba. Na kamenitem Ptujskem polju se letos lepše kaže, kakor druge sušne leta. Delavci (težaki) so dragi, in ni jih je lahko dobiti. Kopačem se je po 14 krajc. sr. in še dva ali tribart na dan piti dajalo in še kruha. Posestniki so nevoljni in tožijo. Nekteri vinogradi so neokopani ostali.

Pri Slatini (Rogački) se je dozda še malo gostov snidlo. Nekterim se slatina letos slabeja zdeva, zna biti zavoljo veliko deža; ali je res, naj drugi sodijo. Jez ji privošim, da bi ji močno zdravilne vode nikdar ne zmanjkalo; le to želim, da bi vsi, kateri so tukaj ljubo zdravilje sopeset zadobili, hvaležni bili slovenski zemlji, iz ktere izvirajo zdravilni studenci. — Nekaj moram o ti priliki sprožiti, kar mi je že davnej pri sercu. Ako tukaj h kmetom v hiše prideš, ne boš najdel veliko snage. Dobro bi pač bilo, da bi se otroci v šolah povsod snažnosti vadili in da bi jih gosp. učitelji večkrat opominjali, svojo opravdo vselej snažno imeti. Močno koristno bi tudi bilo, da bi jim duhovni gospodi in sosebno kateheti svojo

snažno stanovališče večbárt pokazali, in jih tako djansko učili, kako se ima soba lišpati. Spisatelj teh verstic je imel navado, da je pri razkladanji keršanskega nauka včasí tudi kaj izustil, kar snago in omiko sploh zadeva. Pa bo morda kdo odgovoril, da za take reči leca ni. Leca sem leca tje — duhovnik na deželi je edíni učitelj in omikovavec prostega ljudstva, ktero, ker ne zna brati, in se nikdar z omikanimi ljudmi ne tovarši, nima nobene druge prilike, kaj slišati in se naučiti, kakor v cerkvi od voditeljev svojih. Veliko jih je, ki bi radi včasí kaj storili, pa si ne morejo pomagati, in vendar je snažnost v opravi in v sobi tako rekoč prva stopnja tudi k drugim čednostim, pripomore k zdravju, napeljuje stanovnika tudi k ređu v družih rečéh, in je tako na več strani koristna. Se vé, da bi prav ne bilo, ako bi duhovnik v svojih ogovorih samo od snage, omike itd. govoril, pa memogredé včasí in na pravem mestu kaj pristaviti, bi vendar krivo ne bilo. Da se narod v vsem omika, je sveta naloga učiteljev.

Iz Železnikov 12. junia. Včeraj je bil tudi za naše hribove sila žalosten dan. Kmaló popoldan posumlja od začetka prav pohleven dež, al pozneje se mu primeša toča, ki pa kmalo potibne; mislili smo, da smo nesreči odšli, al komaj čez četrtertinko ure se začne suha toča tako grozovito vsipati, da je bilo joj; hribe na levi strani Železnikov so bili beli kakor od snega zapadeni, Smolevska grapa, sicer majhna vodica, ki komaj dvoje mlinskih kamnov žene, se je bila naglo tako grozovito narasla, da je cele drevesa, korenine in muogo lesnine v dolíno prinesla, bila je pa od zemljine in kamnja, ki jih je po hribih poplajnila, bolj plazú, kakor vodi podobna. Malo je nek manjkalo, da v Kodermacu ni mliná vzela; v Volčji vasi je pri mlinu jéz pretergala, k veliki sreči neke zraven stoječe hiše, ki je bila že v prav veliki nevarnosti podkopana in poplajnjena biti. Narhujši od toče zadeti kraji, ker je skoraj vse vzela, so: Megušnica, Faronc, Martinverh, Ojsterverh, Rastovka, in potem se je čez Golico na Dolenjo vas vlekla, vendar na ravnem ni toliko škode storila, kakor po hribih, dasiravno je okol Dolenjevási taka padala, kakor kurje jajca. Ubogi ljudje! ena sama ura jim je veseli up dobre žetve in ljubi kruhek vzela!

Jozip Levičnik.

Iz Podlipé. Slavni g. Davorin Terstenjak bi utegnul misliti, da njegovo trudenje v starozgodovinskih rečéh naših slovenskih dežel le tako po samem ostaja, kakor da bi malokomu kaj mar bilo za take preiskovanja. Razun verstic neke pesmi o prvih prikaznih zgodovinskih pomenkov so namreč „Novice“ komaj kaj prinesle dopisov od kacega kraja, kateri bi bili v to reč zadevali. Naj pa ne meni častiti pisatelj, da tako zapušen stoji; z delom sicer ne, pa z mislijo gré velik del Slovincov tudi na Krajskem ž njim eno pot. Da se skorej nihče ne oglasi, od tega uzrok je v reči, ktera je sama po sebi težavna. Zakaj prvo je to, da je slavensko staro bogoslovje le malokterim znano v tej obširnosti in globokosti, kakor so jo Hanuševe bukve: Mythologie der Slaven, odkrile; vse mitologie, namreč gerške in rimske, egiptovske in indijanske so se nam do zdaj v šolah odkrivale zraven stare germanske; stara slavenska pa je v temah pokopana ležala. Drugo je to, da je redek mož, kteremu bi bil staroslovenski in sanskritski jezik tako v malem perstu znan, da bi se v bolj čudnih imenih kamenskih napisov tako naglo iznajdel, in jih v svoji domači slovenšini spregledal. Zatorej na videz od dalje stojimo, se od g. Terstenjaka hvaležno učimo; se kaj oglašiti pa se zderžujemo, da bi pri svoji nevednosti kaj napačnega ne povedali. Zdjaj ko nam je on oči odperl, sicer marsikaj vidimo, kar še popred opazili nismo.

Na primero: Stara pripoved, da se je na Timavu

bel konj daroval, po navadi pravijo Diomedu, Linhart pa iz P. Bavzarja omeni, da Neptunu, kar je bolj verjetno. Kdo je ti Neptun in pa njegov beli konj drugi kakor slovenski Svetovit, kateremu je bil bel konj posvečen, in kateri je v ribjem avataru kakor Mokoš tudi bog vode in morja? Zakaj pri Grekih in Rimljanih se ne najde nikjer, da bi bili navado imeli konje darovati, blezo da tudi ne pri Keltih.

Kar pa napise na kamnih zadene, je mnogo krajev, kjer imena na slovenski izvirik kažejo. Tisti kamen z napisom: LABVRO SACRVM je bil najden pri Studencu pod Ljubljano. Napis: INVICTO MITRAE, pri Trebnem; drugi: D. I. M. (Deo invicto Mithrae) CVM SIGNO LVNAE, kar gré na slovenskega Svetovita in na Moro ali Morana, na Trojanah. Napis: LATOBIO AVG. SACRVM je bil sicer pri Solnem gradu najden, pa razjasni ime Latovčanov (Latobici), kateri so pri Radečah stanovali; Latobius je pred koneslovenski Led, Ljad, bog zime in boja, ravno od zimskega leda imenovan; in po tem je bilo ime ljudstva vzeto. BONVS DEVS BRONTONS na Aquilejskem kamnu, blezo tudi ni drugi, kakor groméči Perun.

Osebnih imen pa je še veliko veliko najti, kateri na slovensko korenino kažejo. Na primero je posebno dosti kamnov na Igu: SECONI NAMONIS F.; Namon od slovenskega Njama, boga smertnega; in precej zraven: REGAE MANVNI F., Manunus je v latinsko prestavljeno ime, ker je Manius Rimljanom bog ločenih duš (Manes); Reca in Rega, ktera na več kamnih stoji, je blezo s slovensko reko (Fluvius) ene korenine. SVRVSV LVCH F. eno ime po slovenskem, drugo po latinskem. VOLTREX PLAETORIS F.; Voltrex na več kamnih imenovan, blezo ravno iz slovenskih besed reka in valiti, saj do latinskega ni nobene podobe. Dalje imena: GALVNVS, ITRIVS, MITRAPVS na Trebanskih kamnih po bogovih: Gavil, Jutrebog, Mithras, — MOJOTA od indijske Maje, LASCONTIA od laske ali ljubezni imenovana, na Ižanskih kamnih.

Pa ne prederznem se veliko tacega pisati, ker ne vém, ali bi mi prav izteklo. Hotel sim le toliko omeniti: naj prečastiti gosp. Terstenjak ne misli, da samotež in nerazumljen na borišu stoji; molčé poslušamo, kakor, na primero, vojaki v Radeckega pazijo; ko se je treba boriti, pa vsi vkupaj udarijo. P. Hicinger.

Iz Ljubljane. Po pismu, ki ga je naš prečastiti rojak in misionar gosp. Friderik Baraga iz Cincinata (iz severne Amerike) svoji sestri gospé Amalii Gresel-novi v Trebno 13. rožnika pisal, je mnogo zasluženi gospod za škofa na zgornjem Mičiganskem izvoljen in že tudi v Rimu poterjen. Novoizvoljeni škof so obljubili v tem pismu, konec tega leta za nekaj časa na Krajsko priti. — Radostno čujejo Ljubljančanje lepo prepevanje slovenskih in nemških pesem, s katerimi jih razveseljuje družbica izvrstnih pevcov včasih zvečer; dosedaj so prepevali enkrat pod oknom prečastitega gosp. deželnega poglavarja, enkrat pod oknom milostljivega gosp. knezo-škofa. Mili in krepki glasovi se tako krasno vjemajo, da jih vse hvali in vse verno posluša. Hvale-vredna je ta misel očitnega petja že sama pe sebi, ker pesem takrat posebno velja, kadar seže v serce občinstva. Z veseljem se nadjamo tedaj več tacih prijetnih večernic, katerih vodnik je nek v skladanju domačih pesem slavnoznani gosp. J. Fleišman. Slava vsim!

Novičar iz mnogih krajev.

C. k. ministerstvo notranjih oprav je določilo, da od 15. tega mesca vsako govedo, ktero pride iz ptujih okuženih ali goveje kuge sumljivih

krajev, mora 20 dni v kontumaciji biti, preden smé čez mejo; to veljá od vse rusovske ali moldavske živine. Če pa pride iz znanozdravih krajev, smé po zdravilskem ogledu brez zadržka čez mejo. — Serbskemu knezu je presvitli cesar 6 prelepih pušk v dar poslal. — Po naznanilu Dunajskih časnikov pošlje konec prihodnjega mesca Mariino društvo 6 duhovnov za misio-narje v Afriko, 4 (?) iz Ljublj. škofije, 1 iz zgornje-austrijske in 1 iz Parskega; teh 6 duhovnov bo spre-mljalo še 8 delavcov; raznega blaga bojo vzeli sabo čez 200 centov. — Od strašne vročine se sliši od več krajev; na Furlanskem so se veliko delavcem na polji možgani vneli, nekteri so obnoreli in se umorili; — nasproti temu pa je perve dni tega mesca v Boczabanji na Ogerskem tako snežilo, da so bližnje gore vse bele bile. — V Moldavi na Turškem je tako dobra žitna letina, da že skor 50 let takošne ne pomnijo. — De-želni zbor v Oldenburgu je unidan sklenul, da gospodar ali gospodinja ima pravico tretjino vdinjane plače (lona) za pòsla v hranilnico (šparkaso) položiti in mu na-mest gotovega denarja le hranilnične bukve podati, s katerimi je pòslu tista tretjina zagotovljena. — Iz Tirolj-skega nekdo priporoča plesnivo tertó s štupo nevgaše-nega apna in žepla po dežju ali zjutraj po rosi po-trositi, — pravi, da je tudi zoper gnjilino krom-pirja, zoper rijo in druge žitne bolezni dobro; — za kaj nek še! — Zadnje novice o rusovsko-turški zadevi obetajo mir in spravo med Rusom in Turkom. Rusova mogočna beseda bo obveljala, in Turčija se bo vdala; le kar unanji obraz te vdaje vtiče, bo en-malo bolj spodoben za Turka napravljen; angleški mi-nister Russel je namreč v deržavnem zboru na vpraša-nje: kako stoji s turško-rusovskim razpertjem? odgovoril, da ste angleška in francoska vlada take nasvete predložile, da zamoreta Rus in Turk zado-voljna biti. Vsaki dan je po tem takem pričakovati konec pravde. — Kakor je rusovska vlada od kneza Serbskega terjala, da berž odstavi ministra Garaša-nina, tako nek sedaj še več terja, namreč da knez od-stavi vse vradnike, od katerih se zvé, da niso pri-jazni Rusu. — V Londonu napravlja nek Nemec Bie-lefeld hiše iz terdega papirja (Papiermaché) za preselnike v Ameriko; taka hiša se da lahko sestaviti, pa spet razdjati, dež je nepremoči in je dober kup. Za našo boro bi menda take papirnaté hiše vendarne bile?

Večeren sprehod.

Glej! solnce zapada
K zatonu v morjé,
Na sprehod spodbada
Bolehno sercé.

In ko me narava
Objema ljubó,
Zvedri se mi glava,
Občutki vnamó.

Berž vse se mi rane
Zacel'jo sercé,
Ozdravit' neznane,
K' jih nihče ne zná.

Raduje me ptica,
Navdiha drevó,
Da mila solzica
Zaliva okó.

Že nježne cvetlice
Pobes'le glavé,
Kot ljube sestrice
Jih skupaj tišé.

In ptice so vzele
Od dola slovó,
U gnezda zletele,
Pospale mirnó.

Sam slavček prepéva
In víže drobi,
Da stvarnika dnéva
Po moči slaví.

Noč tiha nahaja
Čez plan, čez goré,
Se k miru podaja
Kar vturdeno je.

In sapica tiha
Hladi mi sprehód,
Mi lasčike viha
Vernivš'mu od tod.

Zdaj angeljček trosi
Mir, pokoj z nebes,
In hitro ju nosi
Od dela na ples.

Ko ljub'ga zapazim,
Prot domu zbežim;
In k miru polazim; —
V molitvi — zaspi-m.

Kdar lunica bléda
Nad hram pomigljá,
Spijóč'ga pogléda,
Slovó mi podá.